U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **V. Z.,** zastoupený JUDr. Karlem Kýčkem, advokátem se sídlem 415 01 Teplice, Masarykova 537/7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 15 Az 510/2003 – 20 ze dne 16. 4. 2004,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem. Napadeným rozsudkem byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, č.j. OAM-5387/VL-10-P08-2001, ze dne 15. 1. 2003. Uvedeným správním rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“). Zároveň správní orgán rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 azylového zákona. Krajský soud shledal, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., aniž by však tyto jakkoli specifikoval. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádal rovněž, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny základní podmínky řízení, tj. zda byla kasační stížnost podána osobou oprávněnou a zda byla podána včas. Jelikož byl stěžovatel účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“), lze uzavřít, že kasační stížnost byla podána osobou oprávněnou.

Pokud jde o otázku, zda byla kasační stížnost podána včas, pak podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty podle tohoto ustanovení nelze prominout. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. V souladu s § 106 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal, přičemž lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla stěžovatelem podána opožděně.

V daném případě má Nejvyšší správní soud za prokázané, že marný pokus o doručení napadeného rozsudku v místě hlášeného pobytu stěžovatele, tehdy P., N. S. 5/6, byl učiněn dne 26. 7. 2004. Téhož dne byla zásilka obsahující nyní napadaný rozsudek uložena, v úložní době si ji stěžovatel nevyzvedl a učinil tak až po vrácení zásilky krajskému soudu dne 29. 9. 2004. Účinky doručení nyní napadaného rozsudku nastaly podle § 46 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2004, za použití § 42 odst. 5 s. ř. s. již dne 5. 8. 2004. Dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti tedy začala běžet dne 6. 8. 2004 a uplynula v souladu s výše cit. ustanoveními s. ř. s. dne 19. 8. 2004, což byl také poslední den, kdy bylo možné předat kasační stížnost buď Krajskému soudu v Ústí nad Labem nebo Nejvyššímu správnímu soudu, popř. jednomu z uvedených soudů tuto stížnost zaslat prostřednictvím držitele poštovní licence. Jak Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, stěžovatel v dané věci podal osobně kasační stížnost sice ke správnému soudu, tj. Krajskému soudu v Ústí nad Labem, avšak až dne 30.9. 2004, tj. po lhůtě k podání kasační stížnosti stanovené v § 106 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud byl proto nucen kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Praze odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) za použití § 120 s. ř. s. jako opožděně podanou, aniž by se mohl zabývat návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti či její důvodností.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 15 AZ 510/2003 - 29 ze dne 9. 11. 2004 ustanoven zástupcem advokát JUDr. Karel Kýček. Jelikož z žádného podání ani jiného přípisu není patrné, že by v předmětné věci učinil zástupce stěžovatele jakýkoli úkon či že by vůbec došlo k první poradě s klientem ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování

právních služeb (advokátní tarif) v platném znění, posoudil Nejvyšší správní soud přiznání odměny jako nedůvodné a odměnu nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 7. prosince 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu